

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry, v právní věci **žalobce: J.J.**, nar. „X“, trvale bytem „X“, **právně zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem**, se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **05.12.2016, č.j. KrÚ 83422/2016/ODSH/11,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhá soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 27.7.2016, č.j. MAG-12B-877/SSÚ-2016-III, jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti záznamu 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce jako řidiče, přičemž toto rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že v souvislosti s evidovanými přestupky proti pravidlům silničního provozu má žalobce provedený záznam 12 bodů v evidenční kartě řidičů v registru řidičů. Toto rozhodnutí bylo vydáno na základě právní úpravy obsahující bodové hodnocení, porušení stanovených zákonem – srov. § 123 a a násl. zákona č. 361/2000 Sb., zákon o silničním provozu, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), přičemž v důsledku tohoto rozhodnutí dochází po dosažení 12 bodů vztahujícím se ke spáchaným přestupkům k pozbytí řidičského oprávnění. Před vydáním uvedeného rozhodnutí bylo žalobci zasláno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění, žalobce využil

možnosti podat písemné námitky proti tomuto oznámení, o nichž bylo rozhodnuto u výše zmíněného rozhodnutí správního orgánu I. stupně a odvolání proti tomuto rozhodnutí bylo žalovaným rozhodnutím zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

V žalobě uvedl v podstatě dva žalobní body. V prvním z nich, označeném jako za „a) *nerespektování odvolacích důvodů*“ žalobce namítl, že odvolací orgán zcela „*ignoroval předložené důkazní prostředky*“. Tím měl zřejmě na mysli v příloze doplněného odvolání rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, vydané ve věci „*shodné*“, přičemž žalobce tvrdí, že je „*běžnou praxí*“ odvolacího správního orgánu posuzovat jen jednotlivé podklady, tj. rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, z tohoto rozhodnutí vyplývá, že se tento správní orgán zabýval „*kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí*“ vydaných v blokovém řízení a že tato rozhodnutí označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále poukázal i na další rozhodnutí stejného odvolacího správního orgánu, rovněž poukázal na obdobný postup jiného správního orgánu, a to Městského úřadu Písek ze dne 19. 5. 2015, kdy správní orgán „*odmazal*“ dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení. Poukázal na zásadu legitimního očekávání a na rovnost účastníků před zákonem.

V dalším žalobním bodu označeném „b) *nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*“ žalobce tvrdil, že oznámení o věcně příslušných oddělení policie o spáchaných přestupcích nemůže být dostatečným důkazem, a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvláště orgánu veřejné moci, přičemž nelze omluvit „*nedostatky*“, které rozhodnutí o přestupku nese z pohledu zákonem kladených požadavků. Konkrétně poukázal na nedostatky rozhodnutí vydaných v blokovém řízení, vztahující se k pokutovým blokům ze dne 22.4.2016 a ze dne 28.2.2016, kdy namítl chybnou právní kvalifikaci a nedostatečné konkretizování popisu skutku, právní kvalifikaci a místa spáchání přestupku, z rozhodnutí vydaných v blokovém řízení nelze zjistit, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. V případě porušení být připoután bezpečnostním pásem není dostatečným popisem přestupku „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezpečnostním pásem, nepřipoután BP atd.*“, údaje v rozhodnutích vydaných v blokovém řízení jsou nečitelné. Rovněž uvedené nedostatky se vztahují k pokutovému bloku ze dne 10.9.2013, vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, které rozhodnutí v blokovém řízení vydal. Nedostatky nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací, jak je uvedeno v rozsudku NSS č.j. 4As 127/2014 - 39. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, neztotožnil se s žalobními námitkami, navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí v řízení vedeném podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“) v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ze správního spisu vyplývá a mezi účastníky je nesporné, že žalobce podal písemné námitky podle ust. § 123f zákona o silničním provozu proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzvě k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dále ze správního spisu vyplývá, že správní orgány vycházely z příslušných

oznámení policie, přičemž žalobci bylo zaznamenáno 12 bodů za tyto přestupky, o nichž bylo rozhodnuto v blokovém řízení:

Žalobci bylo zaznamenáno 12 bodů za následující přestupky:

„Dne 10.9.2013 byly účastníku zaznamenány 3 body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany policie ČR za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť účastník neměl být v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu připoután za jízdy bezpečnostním pásem.

Dne 9.4.2014 bylo účastníku zaznamenáno 7 bodů na základě pravomocného rozhodnutí – trestního příkazu Okresního soudu v Hradci Králové č. j. 3T 64/2014 – 28 za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku; body zaznamenány za řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholu nebo v takové době po požití alkoholu, po kterou je řidič ještě pod jeho vlivem, je-li zjištění obsah alkoholu u řidiče vyšší než 0,3 promile.

Dne 21.1.2016 byly účastníkovi v souladu s ustanovením § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu odečteny 4 body, neboť mu po dobu 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců nebyla pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, spáchaný jednáním zařazeným do bodového hodnocení (doba výše uvedených 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců počítána od právní moci usnesení Okresního soudu v Hradci Králové č. j. 3T 64/2014 – 53, jímž tento soud podmíněně upustil od výkonu zbytku trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu – blíže viz list. č. 9 spisu).

Dne 28.2.2016 byly účastníku zaznamenány 3 body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť účastník nebyl v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu připoután za jízdy bezpečnostním pásem.

Dne 22.4.2016 byly účastníku zaznamenány 3 body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze strany Policie ČR za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť účastník nebyl v rozporu s ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu připoután za jízdy bezpečnostním pásem.“

Jak vyplývá ze správního spisu, ve správním řízení zastupovala žalobce společnost AK Linhart o. s., která, jak je známo krajskému soudu z rozhodovací činnosti, vždy v tomto námitkovém řízení tvrdí, že žalobce „přestupky nespáchal a domnívá se, že je ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě“, dále tvrdí, že blokové pokuty byly vydány v rozporu s právními předpisy. Svá tvrzení však nikdy není schopen prokázat, přičemž žalobu pak podává advokát uvedený v záhlaví tohoto rozsudku, který sepisuje žaloby naprosto shodným způsobem, když pouze ve vztahu k jednotlivým rozhodnutím vydaným v blokovém řízení uvádí konkrétní nedostatky týkající se těchto rozhodnutí, jejichž základ je shodný (námitky o použití zkratk v rozhodnutí, nedostatky týkající se právní kvalifikace, popisu přestupků, atd.). Žalovaný vždy k tomu konstatuje a bylo tomu i tak v projednávané věci, že účastník – žalobce zaměňuje dva instituty, tj. institut prezkumného řízení a institut námitek proti záznamu bodů v registru řidičů (dále „námitky“ nebo „námitkové řízení“), když z judikatury NSS je zřejmé, že v námitkovém řízení správní orgán zásadně posuzuje, zda má způsobilé podklady pro zápis bodů a zda těmto podkladům odpovídá zapsané bodové

hodnocení. Poté žalovaný citoval z konstantní soudní judikatury NSS (zejména rozsudek sp. zn. 7As 146/2015), ze které vyplývá, že v námitkovém řízení již nelze přezkoumávat jednotlivá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení. K námitce žalobce, že ten „*se domnívá, že přestupky ani spáchat nemohl, neboť byl toho času vždy na jiném místě*“ uvedl, že tato námitka jako ničím nedoložená domněnka nevzbudila žádnou racionální pochybnost, kvůli které by si správní orgán I. stupně měl kromě oznámení o uložení blokové pokuty vyžádat ještě samotné pokutové bloky, přitom též odkázal na judikaturu NSS (rozsudek NSS ze dne 4.11.2011, č.j. 3As 19/2011 – 74), ze které plyne, ve kterých případech by měly být bloky vyžádány. Krajský soud se s odůvodněním žalovaného rozhodnutí plně shoduje a v podrobnostech na něj odkazuje, přičemž dále uvádí následující závěry:

Předmětem žalovaného rozhodnutí, které tvoří s rozhodnutím správního orgánu jeden celek, je **rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů** (§ 123a - § 123f zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění, dále jen „zákon o silničním provozu“). V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů **správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden**. Jedná se o logický důsledek zásady presumpce správnosti aktu orgánů veřejné moci, dle které se má za to, že akt orgánů veřejné moci je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídanou formou prohlásí tento akt za nezákonný a zruší jej. Presumpce správnosti se netýká pouze aktů nicotných (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 5.5.2004, sp. zn. II. ÚS 770/02, náleží Ústavního soudu ze dne 25.9.2008, sp. zn. II. ÚS 519/08, či též rozsudek NSS ze dne 22.5.2008, č.j. 6As 45/2005-188). Jiný postup není ani možný, neboť **nelze připustit, že by správní orgán rozhodující o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů měl např. přezkoumávat správnost či zákonnost rozhodnutí soudu**. Interpretaci dospívající k tomuto výsledku je tedy nutno kategoricky vyloučit, neboť by vedla k absurdním nepřijatelným důsledkům, kterých mohl rozumný zákonodárce stěží chtít dosáhnout (presumpce racionálního zákonodárce). Správní orgán rozhodující o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) je proto oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k zákonu o silničním provozu, obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Tento závěr vyslovil i Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ve svém rozsudku ze dne 24.6.2009, č.j. 52Ca 10/2009-78, přičemž NSS se s tímto závěrem ztotožnil (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). **Záznam bodů do průkazu řidiče je automatický převod, kdy správní orgán nepřezkoumává správnost rozhodnutí o přestupku, ale pouze zaznamenává na základě spisu příslušné body**. Tato skutečnost vyplývá i z ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu, který stanoví, že „*řidiči motorového vozidla, kterému byla za jednání zařazené do bodového hodnocení pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestní čin, zaznamenaná příslušný obecný úřad obce s rozšířenou působností v registru řidičů stanovený počet bodů ke dni uložení pokuty v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek nebo trestu za trestný čin*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106). Příslušný obecní úřad s rozšířenou působností pouze zaznamenává počet bodů řidiče, popř. provede opravu, jsou-li námitky řidiče odůvodněné v souladu s podkladovými materiály. V námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů **lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že**

řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek NSS ze dne 22.12.2010, č.j. 1As 41/2010-106, dále i např. rozsudek NSS ze dne 24.8.2010, č.j. 5As 39/2010-76).

Zároveň je třeba poznamenat, že v námitkovém řízení není řešeno odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydanému v řízení o přestupcích, či rozhodnutí vydanému v blokovém řízení, tedy nejedná se o pokračování jednoho téhož správního řízení, když předměty těchto řízení jsou naprosto odlišné. Jak již soud uvedl, správní orgán v námitkovém řízení může pouze zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu, zda záznam registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem, a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání v příloze citovaného zákona. Pouze v případě, že se v řízení o námitkách vyskytnou důvodné pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, tak je povinen správní orgán vyžádat si ještě další důkazy prokazující skutečnosti týkající se spáchání přestupku. K takovému postupu však může dojít pouze tehdy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal, nebo že si jej není vědom, přičemž je třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě, nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazující spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje, tedy neznamená, že když pouze řidič lakonicky prohlásí, že se přestupku nedopustil, tak že automaticky je povinen správní orgán v takovém případě ex officio prověřovat náležitosti rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4.1.2012, č.j. 3As 19/2011-74). Jen v případě důvodných pochybností o údajích zaznamenaných v oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, tak nelze z něj bez dalšího vycházet (srov. rozsudky NSS ze dne 21.3.2012, č.j. 5As 118/2011-107 a ze dne 24.10.2013, č.j. 4As 102/2013-38). Ne však vždy vedou zjištění o nedostatecích formálních či obsahových náležitostí k závěru o tom, že pokutový blok nemohl být náležitým podkladem pro zápis bodu v registru řidičů. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsaného jednání, jež naplnilo znaky přestupku a konstituuje jeho povinnost zaplatit pokutu, přičemž okamžik podpisu pokutového bloku obviněného z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí o blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a „*teprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Jednoznačně tak potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v ust. § 84 zákona o přestupcích*“ (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81). Na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí pro zápis bodu do registru tak nebude mít zpravidla vliv chybějící uvedení funkce nebo služebního čísla oprávněné osoby, při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby „*konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním...nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o*

*přestupcích“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Podstatné je, že „namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle ust. § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). Při zkoumání toho, zda pokutový blok mohl být skutečně podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je třeba proto vycházet vždy z **konkrétní situace** a je třeba „v každém konkrétním případě posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů“ (srov. rozsudek NSS ze dne 28.8.2014, č.j. 4As 127/2014-39). **Např. takovým nedostatkem by mohla být absence podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku** (srov. rozsudek NSS ze dne 29.12.2010, č.j. 8As 68/2010-81).*

Správní orgán I. stupně nebyl ani povinen přezkoumávat všechna pravomocná rozhodnutí vydaná v blokovém řízení, když, jak již soud uvedl ve výše uvedené úvodní obecné části, ve vztahu k těmto rozhodnutím je nutné aplikovat zásadu presumpce správnosti těchto správních aktů, a správní orgán v řízení o námitkách byl pouze oprávněn zkoumat to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu - § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu (k čemuž plně postačuje i oznámení příslušného orgánu policie o spáchaném přestupku), dále zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze zákona o silničním provozu obsahující bodové hodnocení jednání (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9AS 96/2008-44). Při zkoumání těchto podkladů by však musely vzniknout důvodné pochybnosti týkající se těchto podkladů a jen v takovém případě by byl povinen správní orgán opatřovat další důkazy. Pouze v případě důvodných pochybností (vyplývajících z námitek přestupce) a případně zjištěných správním orgánem z uvedených oznámení policie o uložení pokuty z přestupku, tak jen v takovém případě si musí správní orgán vyžádat pro posouzení námitek další důkazy prokazující skutečnosti uvedené v tomto oznámení policie (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č.j. 5As 39/2010-76, publikovaný pod č. 2145/2010 Sb. NSS a dále rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č.j. 1As 1/2015-33), tedy těmito dalšími důkazy mohou být i konkrétní pokutové bloky v případě rozhodnutí o přestupcích vydaných v blokovém řízení. Stále je totiž třeba mít na paměti, že předmět řízení o námitkách proti provedení záznamu bodu v registru řidičů je posouzení, zda byl tento záznam proveden v souladu se zákonem a v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamu do registru řidičů, tedy zpravidla tak již nelze uplatňovat námitky, které mohly být uplatněny v řízení o přestupku, či přezkumu rozhodnutí o přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č.j. 9AS 96/2008-44). V dané věci před správním orgánem I. stupně nebyla vznesena žádná taková námitka, která by mohla být jen naznačit důvodnou pochybnost o spáchaných přestupcích.

Námitky žalobce proti rozhodnutím vydaným formou pokutových bloků míří proti jejich obsahu, čili žalobce v podstatě zpochybňuje a napadá rozhodnutí vydaná v blokovém řízení a obchází tak výše zmíněný závěr vyplývající z konstantní judikatury, tj. že v řízení o námitkách již nelze věcně přezkoumávat právní podklad k rozhodnutí o provedení záznamů do registru řidičů (srov. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9As 96/2008-44). Tyto jeho námitky směřující konkrétně proti pokutovým blokům ze dne 18.1.2015, 6.10.2014, 17.4.2014 a 1.2.2014 nemohou samy o sobě bez dalšího vyvolat zmíněné důvodné pochybnosti.

Námítky žalobce se týkají zejména **formálních a obsahových náležitostí** zmíněných rozhodnutí, přičemž žalobce sám uvádí v žalobě judikaturu NSS, ze které lze odvodit nedůvodnost těchto námitek (jedná se zejména o rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4As 127/2014-39). Z tohoto rozsudku totiž vůbec nevyplývá, že by nebylo možné vyjádřit údaje týkající se přestupkového jednání **ve zkratce** (popis místa spáchání přestupku, právní kvalifikace, popis přestupkového jednání). **Na rozhodnutí vydané v přestupkovém řízení totiž nelze klást stejné nároky jako na rozhodnutí vydané ve správním řízení v případě, kdy by žalobce jako přestupce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení.** Je třeba totiž vycházet z toho, že **právě podpisem pokutového bloku žalobce k obvinění v těchto přestupcích vyjádřil svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení a jednoznačně tak potvrdil naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích** (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2010, čj. 8As 68/2010-81). Právě proto na způsobilost pokutového bloku jako podkladového rozhodnutí **nemůže mít vliv to, že v nich byla použita strohá či zkratkovitá formulace, nebylo v nich popsáno přestupkové jednání tak, zda, jak tvrdil žalobce, k němu mělo „dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku“.** Pokud by tomu tak nebylo, musel by příslušný policista sepisovat v blokovém řízení rozhodnutí stejné jako v jiném správním řízení, když by žalobce nesouhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení, k čemuž by samozřejmě patrně nebylo možné použít ani pokutové bloky z hlediska náročnosti popisu přestupkového jednání, právní kvalifikace, odůvodnění rozhodnutí, poučení atd. **Pokud žalobce tedy chtěl mít vyšší nároky na detailní popis přestupkového jednání, tak neměl souhlasit s projednáním přestupku v blokovém řízení, ale měl využít svého práva, které mu nebylo možné odeprít, tj. zpráva na zahájení správního řízení o přestupku** (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 12. 2004, čj. 6As 49/2003-46). Toto své právo však **nemůže přenášet do řízení o přezkumu žalovaného rozhodnutí, když v daném případě výše uvedené podklady, oznámení o spáchaných přestupcích neobsahovaly žádné indicie o vzniku důvodných pochybností týkající se přestupků, přičemž ani námítky žalobce takové pochybnosti vzbudit nemohly.** Ve všech žalobcem uvedených případech v rozhodnutí vydaných v blokovém řízení **byla konkrétní přestupková jednání žalobce v blocích výše zmíněných popsána jednoznačně a určitě tak, že z nich nevyplývá zaměnitelnost s jiným jednáním, kdy nelze dospět k jinému závěru, než že v těchto rozhodnutích bylo přestupkové jednání konkrétním způsobem individualizované, a zejména podstatné je, že namítaná pochybení nejsou natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí o přestupcích by nebylo možné jako podklad pro zápis vůbec použít, například z důvodu jeho nesrozumitelnosti či dokonce nicotnosti** (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, čj. 4As 127/2014-39).

Navíc i správní orgán I. stupně byl schopen z podkladů rozhodnutí přesně tato přestupková jednání identifikovat a popsat je včetně uvedení všech náležitostí rozhodnutí, tak již i z tohoto důvodu není možné připustit důvodnost pochybností žalobce naznačených v odvolání a dále specifikovaných až v žalobě. Ostatně **sám žalobce** přímo z uvedeného rozsudku NSS (čj. 4As 127/2014-39) přiléhavě cituje, že *„s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce“*, když *„při zohlednění specifík blokového řízení je možné přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena...“*. Z těchto podkladů uvedené skutečnosti vyplývají, ostatně již i správní orgán I. stupně byl schopen tyto náležitosti z nich reprodukovat přímo ve svém rozhodnutí. Z tohoto důvodu neměl správní orgán jinou možnost než nevyhovět námítkám žalobce, když vycházel z platné právní úpravy a z konstantní soudní judikatury. V takovém případě na tom nic nemohlo změnit ani tvrzení žalobce o rozhodovací praxi jiných správních orgánů (zejména žalobce odkazoval na rozhodnutí Krajského úřadu

Moravskoslezského kraje), obsažené i v odvolání. Ve vztahu k námitce žalobce o tom, že „*odvolací správní orgán zcela ignoroval předložené důkazní prostředky*“ je třeba uvést, že žalobcem uvedená jiná rozhodnutí správních orgánů jsou stále jen individuálním správním aktem, který je jednostranným správním úkonem, který činí správní úřad nebo jiný oprávněný vykonavatel veřejné správy s cílem vyvolat přímé vnější účinky v jednotlivém případě. Individuální správní akt nemá moc zákona, není všeobecně závazný. **Legitimní očekávání může založit pouze taková správní praxe, která je ustálená, jednotná a dlouhodobá a která opakovaně (nikoliv pouze v několika případech) potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisu (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, čj. 6Ads 88/2006-132).** Správní praxe nemůže být strnulá a nemůže zůstat bez vývoje. Není proto vyloučeno, aby (a to i při nezměněné právní úpravě) byla nejen doplňována, ale i měněna, když k tomu jsou relevantní důvody. Opačný přístup by mohl vyústit v to, že by se žalovaný nemohl odchýlit od dosavadní právní praxe, která by např. nereflektovala výklad zákona prováděných soudy, byl by ji nucen v rozporu s veřejným zájmem uměle udržovat. Takovou interpretaci principu předvídatelnosti rozhodovací činnosti orgánu veřejné moci ústící k absurdním důsledkům je samozřejmě nutno odmítnout (výklad per reductionem ab absurdo). Ostatně Nejvyšší správní soud již v odůvodnění rozsudku ze dne 25. 4. 2006, čj. 2As 7/2005-86 (a následně i v dalších rozhodnutích, za všechny srov. např. rozsudek NSS ze dne 15. 8. 2012, čj. 1As 46/2012-87), uvedl že „*účastník řízení se před správním orgánem může dovolávat obdobného zacházení jako v předchozích srovnatelných případech jen tehdy, byl-li tento předchozí postup správního orgánu v souladu se zákonem – jinak řečeno, účastník se nemůže domáhat, aby správní orgán nadále dodržoval svoji předchozí nezákonnou správní praxi (i když nebyla relevantně napadena či jinými mechanismy uvedena do souladu se zákonem)*“.

Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud **zamítnout** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady v řízení podle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 4. července 2017

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Vrabcová